

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Brevissima Ad
Perfectionem Via: Hoc Est, De Perenni divinæ voluntatis intentione,
executione, apprehensione

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066340

Considera II. Quid sit Voluntas Dei, & qualis quoad Deum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45352

pungant, quod aqua frigefaciat, quod ventus flet, quod nox diei succedat, quod moriatur quis aut infirmetur, quod persecutiones boni patiantur, quod hoc vel iste, vel ille faciat, quod mihi hoc vel illud accidat, non accidat, &c. Sed in his omnibus geram me illo modo, quo de se testatur David. Ps. 30. 10. *Obmutui, & non aperui os meum, quoniam tu (Domine Deus. Tu ò adoranda Voluntas Dei mei hæc omnia) fecisti: quoniam tu in istis tibi complaces, quoniam hæc tibi sapiunt in hisque tu delectaris sapientissimè, & suavissime, & occultissime, & felicissimè: & denique quoniam tu es, qui es, & hoc quod es. Gaudeo quod hæc tua Sanctissima Voluntas fiat. supplico ut fiat hæc tua Sanctissima Voluntas, sicut in celo, sicut in teipso, ita & in terra, & in nobis, & per nos.*

CONSIDERA II. *Quid sit Voluntas Dei, & qualis quoad Deum?*

103.

I. Voluntas Dei est in Deo id, quo sibi Deus optimus est. Deus enim per hoc sibi optimus est, quia in nullâ re sibi deesse vult, neque deest, sed omnia bona sibi vult, omniaq; sibi confert, omnia sibi conservat, omnia bona sibi est: hoc autem habet Deus à suâ Voluntate, quâ tantum sibi boni vult Deus, quantum boni esse potest, tantumque boni sibi dat, quantum capere potest in omni genere. Bona est Sapientia? dat illam cum summâ propensione, & alacritate atque gaudio Dei voluntas Deo, & dat tantam, quantam Deus capere potest. Bona est Bonitas? dat bonitatem cum summâ item alacritate & voluptate Deo, tantam, quantæ Deus capax est. Bona est pulchritudo?

1142
 xi
 : uscu
 : l
 V

chritudo, suavitas, majestas, dignitas, gloria, misericordia, Justitia, perfectionis omnis plenitudo? tantam dat voluntas Dei Deo, quantum capere Deus potest, &c. Ex his ego vel unum hoc colligam, nihil esse melius, quam cum hac Dei voluntate familiaritatem contrahere, per hanc enim fiet, ut omnibus illis divinis bonis tantum ditescam, quantum mea parvitas capere poterit.

104.

II. Ut luculentius capiatur, quomodo se hæc Dei voluntas habeat quoad Deum, sciri debet, duas illam habere in Deo singulares prærogativas, atque functiones. *Prima est.* Quod sit vinculum Dei, & vinculum quidem omninò indissolubile, vinculum Deo necessarium, & quod in Deo est necessariò, etsi non sine summâ Dei voluptate; adeò ut Deus illud nec effugere possit, nec solvere, imò neque ejus solutionem velle (siquidem deberet velle per voluntatem, Voluntas autem, non potest seipsam nolle, aliàs id quod vult, nollet) Ligat autem Deum voluntas & vincit in semetipso, ita ut per hoc vinculum Deus sit sibi hoc quod est. videlicet Deus, hic Deus, unus, idem. Quia enim illum ineffabilis illa Communicabilitas & Communicatio videbatur quasi velle partiri à semetipso, & in plures personas dividere ac multiplicare, ne id fieret, voluntas personas quasi vinxit, & duo Supposita unum fecit in natura; neque tamen duo Supposita sustulit, aut confudit, sed potius distincta reliquit, atque etiam seipsam, ut quid tertium, adjecit, adjiciendo nexuit, & multipliciter Deorum impedivit: & ex tribus unum in natura conflavit, triaque nihilominus Supposita sed vincta, sed

sed unita, sed identificata in natura reliquit. Dum enim se Pater Filio communicat, se quasi à se separat, seque sibi opponit, sed voluntas illum sibimet apponit, quando se utrique communem interferit, & utrumque conjungit, ita ut illis duobus se velut quid tertium addat, & duo Supposita uniendo tria faciat, omniaque tria supposita, unum in natura reddat. Mira equidem & nec investigabilis, nec comprehensibilis duorum in unitatem & identitatem, per tertii ab utroque distincti, additionem coagmentatio: quis enim capiat? ut ex duobus unum idemque facias, tertium superaddere distinctum ab utroque, commune tamen utrique, & idem cum utroque, quod & illa duo, & se tertium faciat cum illis, & inter se unum ac idem? Verum est in Creatis etiam, ut duo unum fiant, tertium superaddi solere distinctum, at illa unitas non est proprie unitas; est enim aggregatio potius non verò identificatio. at hinc ita sunt duo Supposita unum in natura per additum tertium, ut omnia & distincta maneant, & tamen sibimet identificata, sintque & tria, & unum: tria supposita, unum in natura, Hoc est mirabile divinæ voluntatis in Deo vinculum, in quo Pater & Filius communi sibi Spiritu sancto nectuntur, suntque; unum & sunt unus: sunt tamen tria Supposita & tres. Unde autem hoc illi Voluntati? ne quære. Voluntas est: hoc satis est. & quis illi potest dicere, cur ita facis? Job. 9. 12.

Ex hoc ego colligam, divinæ voluntatis, sicut ejus quæ ad intra est, ita & ejus quæ est ad extra proprium esse, omnia Deo unire, quæ digna Deo sunt, præsertim verò Filium. Unde Conabor 1. Filius Dei per gratiam Christi fieri.

G 3

2. De-

1112

xi

v. asce.

v. l

V

2. Deinde hanc voluntatem Dei studebo semper magni aestimare, & diligenter exequi; illique me unire, ut sic & illa me secum Deo uniat.

105.

III. Ex hac primâ Prærogativâ Voluntatis divinæ confurgit altera, quòd scilicet sit Domina & Regina Dei, cum enim ita, ut dixi, vinciat, & stringat, consequenter illum in suâ potestate habet, ei que dominatur, ita ut nihil faciat Deus sine illâ, sed omnia per illam, & ad ejus nutum Deus verò illi in omnibus ad unguem (ut ita dicam) obedit. Quod tamen nec Deo indignum, nec divinæ Voluntati indebitum est. Non quidem indignum Deo, perinde, sicut nec indignum eo est, ut sibi ipse imperet. Voluntas enim ejus, est ille ipse, & ita dum voluntati obedit, sibi obedit. Non etiam debitum Voluntati, quia cum sit Sanctissima, Rectissima, Perfectissima, Suprema agendi regula, imperandique ratio, debetur illi naturaliter, & omni jure, ut juxta eam quilibet se dirigat. Neque Deus habet in se altiùs, rectiùsque agendi principium, suâ ipsius Voluntate; ita ut si Deus suâ voluntate non regeretur, non superfit illi quidquam aliud quo regatur, sed vel nil agere, otari que, vel contra suam voluntatem, sine que illâ agere deberet: quorum illud puro actui repugnat, & hoc per se absurdum est. Voluntas ergo Dei dominatur Deo, est que ejus Domina, Regina Imperatrix.

Ex quo discam ego, aestimare hanc voluntatem Dei, me que illi nullatenus subicere gravabor, cui vel ipsum Deum obedire advertam. Discam etiam quàm justum sit & me & omnia huic Sanctissimæ Dei voluntati subjici; à cujus sub

subjectione! Deus etiam seipsum non exemit. Discam præterea quàm in æstimabilis sit hominum, & mea imprimis malitia, atque nequitia, qui divinæ huic voluntati nos subtrahere, resistere, illam infringere, eique omnibus modis repugnare audemus. Et quibus infernis expiari potest factis, tanta divinæ voluntatis à vilissimo vermiculo, à pulvere & cinere injuria?

IV. Sed juvat penitius hunc voluntatis divinæ in Deum dominatum, deique erga illam, (ut sic loquar) reverentiam inspicere, ut tanto amplius & ejus dignitas, & humana pateat malignitas. Tantum ergo hæc Voluntas in Deum potest, & tam Deus illi exactè obedit, ut quidquid illa jufferit, digna, indigna, is ne jota quidem, nec apicem unum ex omnibus ejus jussis negligat. Communicabat se Deus plenissime, sufficientissimeque in seipso tribus personis suis, nec egebat amplius communicari; jussit Voluntas divina, ut Deus se etiam aliis modis infinitis, communicaret rebus creatis, per esse Corporeum, per esse Spiritus, per esse vivens, sensitivum, rationale, intellectuale, substantiæ, accidentis, per esse Gratia, Gloria, Sacramentale, unionis hypostaticæ, cum tantâ in singulis generum, specierum, individuorum, proprietatum, virtutum, accidentium, circumstantiarum varietate; fecit hæc omnia Deus, & usque nunc facit, & faciet.

V. DEUS habuit imaginem sui adæquatissimam a quâ se in Filio suo, jussit tamen illum voluntas Dei infinitas creaturas ad imaginem & similitudinem sui condere, iisque esse immortale conferre; Fecit hoc Deus.

VI. DEUS maxima quæque attributa, & per

1102

xi

1102

1102

V

semper
illique
at.
voluntatis
Domina
nciat, &
state ha-
at Deus
s nutrum
ut ita di-
dignum,
Non quia
nec indi-
Voluntas
tati obe-
Volun-
na, Per-
perandi-
nni jure,
ue Deus
ncipium,
oluntate
am aliud
ue, ve
gere de-
gnat, &
rgo DE
Regina
volunta-
e grave
divertam
& omnia
à cuius
sub

perfectiones suas habebat apud se reconditas
 jussit Voluntas prodere illas gravissimis stupen-
 disque operibus: Omnipotentiam, creando tan-
 ta, tam varia, tam pulchra, mira ex nihilo, pro-
 pagando generationem, &c. Sapientiam, illa
 omnia ordinando: Bonitatem, tot virtutibus u-
 tilitatibusque ea implendo, & certis usibus de-
 putando: Æternitatem, æterna multa, incor-
 ruptibiliaque faciendo: Liberalitatem, omni-
 maximis perpetuisque beneficiis ornando, ple-
 raque etiam sanctificando, salvando: beando
 Misericordiam, ex miseris extremis ac præses-
 tissimis ea liberando: Justitiam rigidissime illi sa-
 tisfaciendo: Charitatem, tanta propter illam fa-
 ciendo, patiendo, instituendo.

109.

VII. DEUS erat beatissimus atque felicis-
 simus ineffabili beatitudine, quæ nec in cor ho-
 minis poterat ascendere, aut in ullius puræ crea-
 turæ animum. Deum sua voluntas jussit Crea-
 turas suæ illius beatitudinis capaces condere, &
 istum eas finem ordinare media illum consequen-
 di præscribere auxilia semper parata uti volente-
 bus præstare, non cogitantibus offerre, respuen-
 tibus obtrudere.

110.

VIII. DEUS erat sibi sufficientissimus, in
 gloriâ, in opibus, in vitâ, in naturâ, in esse, in
 virtutibus & perfectionibus, jussit eum tamen
 Voluntas mendicare à Creaturâ suâ Gloriam, O-
 pes, Cultum; quin & vitam, naturam, esse hu-
 manum; virtutes etiam, perfectionesque, Pau-
 pertatis, Castitatis, obedientiæ, patientiæ, hu-
 militatis, mansuetudinis, modestiæ, abstinentiæ,
 abnegationis, mortificationis, Spei.

111.

IX. DEUS habebat capacissimum in quo

mane

maneret Domicilium, scilicet, semetipsum: jussit eum tamen acceptare domos in mundo: jussit eum manere in omnibus rebus etiam vilissimis ac minimis, per essentiam, praesentiam, potentiam. Deinde in caelis, deinde in cordibus rationalium creaturarum, per Fidem, per Gratiā, per corporalem Incarnationem ut in Maria, per Unionem hypostaticam in Christo, in Sacramento panis, in templis.

X. Habebat apud se Deus multa decreta, & consilia secretissima, quae tamen scitu & operatu erant tum dignissima, tum valde necessaria creaturae: jussit illum haec omnia creaturis evulgare, etiam tanto ante, non solum per naturale lumen, per figuras, per prophetias, sed etiam per seipsum, non tantum voce, sed opere & exemplo. 112.

XI. DEUS habebat apud se thesauros pretiosissimos aequè ac deliriosissimos, scilicet Filium unigenitum, & Spiritum S. medullam bonitatis suae; utrumque jussit dari hominibus, dare debuit, dedit. 113.

XII. DEUS habuit magna apud creaturas debita, praesertim apud homines ut Amoris, satisfactionis, justitiae, adorationis, Sacrificii, Gratiarum actionis &c. Jussit voluntas haec illum sibi pro hominibus. 1. praestare, 2. deinde etiam id ipsum hominibus praestandi facultatem & potestatem dare, modumque docere, factum est. Hinc Deus sibi pro hominum peccatis ex summo rigore satisfecit, justitiam implevit, seipsum amore cultuque creato quantum creaturae possibile fuit, amavit, coluit, adoravit. Sacrificium sibi Adoratorium, Gratiarum actorium, propitiatorium, impetratorium, ex seipso instituit, 114.

1102

xi

1102

11

V

tuit, ejusque potestatem hominibus non solum offerendi, sed etiam conficiendi contulit. Misericordiam & Gratiā hominibus, quin etiam jus ad exigendam gratiam ex jure justitiæ fidelitatisque in manus hominum in Sacramentis dedit.

Admirabor & obstupescam vehementissimè hanc divinæ voluntatis in ipsum Deum imperiositatem & auctoritatem, Deique ad illam submissionem. Discam etiam, quod si Deus in seipso tantum curat omni ex parte Voluntatis suæ nutus implere: quāto magis zelabit, ut iidem creaturis impleantur, & quā indignè feret, si non implebuntur. Gaudebo illam tantum in Deum posse, & tam sibi obsequentem Deum habere. Cupiam illam etiam mihi tantum dominari, & me illi tam plenè subjici. Agam immensas gratias, pro me, pro hominibus, pro omnibus creaturis, quod tantorum operum, tam nobis utilium Deo causa fuerit. Petam ab illâ, ut etiam mei dominatum acceptare velit, mihi que imperare. Submittam me illi & in æternum in omnibus secundum omnes circumstantias soli me illi servituum proponam.

CONSIDERA III. *Quid & qualis sit Dei voluntas quoad Christum Dominum?*

115. I. Christus Dominus Deus & Homo Verbum æterni Patris, unigenitusque ejusdem Filius non aliam ob causam in mundum venit, naturamque humanam induit, quā ob solius divinæ Voluntatis placitum. Ubi enim decrevit SS. Trinitas, homines lapsos per Verbum erigere, & redimere, statim Verbum obtulit se ad exequendum hoc decretum, reque ipsâ postea tempore designato, perfecit.